

[Niels Frederiksen.]

betale 2½ pCt. i Avance til Banken for den Omættning af andres Pengemidler, som Bankerne forestaar.

Derfor er vi fuldkommen klare paa, at det ikke er nogen god Bid for Bankerne at forvalte de Statsmidler, der stilles til Raadighed paa de Betingelser, her foreslaas. Men det er ogsaa klart, at her er der ogsaa et Omraade, der ikke er uden Betydning for den Krise, som man ved Lovgivningen vil søge at mildne, nemlig Spørgsmaalet om Bankernes Stilling, om Forvaltningen af den Kapital, der er til Raadighed for Erhvervslivet; og her fremsætter man den Paastand, at der er ingen Omættning af Varer, der i Dyrhed nærmer sig den Omkostning, som tages af Pengene; i Forhold til Arbejdet og til Varens, nemlig Pengenes, Art er der ingen, der er saa højt oppe med Avancen og dermed saa prisfordyrende som de danske Banker.

Jeg kan ikke se rettere end, at der maa være noget galt i Erhvervslivet paa dette Omraade; for hvis de Avancer, som hæderlige, stræbsomme og betalingsdygtige Kunder betaler til Bankerne for at faa Lov at omsætte Bankernes af Erhvervslivet laante Penge, var til Fortjeneste for Bankerne, var det jo uden al Begrænsning, og saa var dette at være Bankmand og Bankaktionær her i Landet en Forretning, der vilde give et svimlende Udbytte. Men der er en anden Ting, som sikkert er overordentlig medvirkende til de Sammenbrud, der trods dette sker; det er nemlig, at man indenfor Bankverdenen i stor Udstrækning har finansieret Forretninger af overordentlig tvivlsom Art og Karakter, og at Bankerne meget ofte har forvaltet de dem fra Indskyderne betroede Penge saaledes, at det har ført dem ud i tabgivende Forretninger; og det har atter medført en Rentefod, som har virket overordentlig tyngende for det sunde Erhvervsliv i Danmark.

Derfor tror vi indenfor vort Parti, at dette, at man ogsaa paa det Omraade kunde faa de økonomiske Værdier konstateret reelt og faa de lidte Tab konstateret og ud af Verden, vilde være et af de Midler, der kunde medvirke til herhjemme i Danmark at faa sunde Pengeforhold og en rimelig Rentefod for alle dem, der virkelig fører sunde og gode Forretningsvirksomheder.

Ud fra de af mig nu anførte Betragtninger ses det, at vi fra vor Side ikke nærer nogen som helst Tro til, at de af den højtærede Landbrugsminister fremsatte Forslag kan faa nogen videre Betydning. Forslaget om Udlaan til Akkordordninger er, som jeg

nævnte, et Forslag, der gaar i den rigtige Retning; men det er lagt i saadanne Baand og Lænker og er fyldt med en saadan Hensynsfuldhed overfor de Kræfter i Folket og Samfundet, som hemmer sund Økonomi, at vi ikke tror, man naar ret vidt ad den Vej i det praktiske. Selvsagt tilsiger vi vor bedste Medvirken til en Løsning, der i Virkeligheden betyder noget, en Udformning i Lov, der staar i et rimeligere Forhold til de Vanskeligheder, man søger at bekæmpe. Og i saa Henseende har vi fra det radikale Venneres Side i Forgaars tilladt os at forelægge et Forslag for det høje Ting, et Forslag, der angaar det samme Forhold, og som jeg med Formandens Tilladelse henviser til.

Det ærede Medlem Hr. Bording udtalte i Slutningen af sin Tale Haabet om, at man ved at sammenarbejde det af Socialdemokratiet forelagte Forslag om Krisehjælp til Landbruget med det af den høje Regering fremsatte skulde finde en Løsning, der var brugbar og virkelig kunde nytte noget. Jeg drister mig til i al Beskedenhed at paastaa, at det af det radikale Venstre forelagte Lovforslag netop anviser den Vej, man skal gaa for at naa et brugbart Resultat, idet det netop paa de Omraader, hvor Socialdemokratiet gaar for vidt, siger: Dér maa man standse, og overfor det af Regeringen fremsatte Lovforslag siger: Dette er alt for lidt, det betyder intet, vi maa et Skridt videre, hvis ikke det hele skal blive et Slag i Luften, det er ikke noget, som har reel Værdi for Landbruget.

Det er derfor vort Haab, at man ved Sammenarbejdning af de forskellige foreliggende Lovforslag til syvende og sidst kommer til at standse ved det af os forelagte Lovforslag, fordi det bygger paa et Grundlag, som skaber Mulighed for den bedste Hjælp og tager rimeligt Hensyn baade til Kreditor og Debitor.

Til allersidst ønsker jeg at fremsætte en Bemærkning overfor det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen. Det ærede Medlem udtalte, at det var paa Tide at holde op med at give Statsmidler ud til Kreti og Pleti, nu gjaldt det om at holde igen. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at man i Tider som disse er nødt til at holde igen, men man skal holde igen paa de rigtige Steder, og jeg kan ikke se rettere end, at det, at man skyder et Spørgsmaal som dette fra sig ved at fremsætte Forslag, som i Virkeligheden i Indhold og i Form betyder, at vi ikke kan tage Hensyn til den enkelte Landbrugers Vilkaar og Vanskeligheder, fordi vi nærer Bekymring for Helheden, er at gaa for let henover det; det vil medføre